

Tine De Leeuw wil een eigentijdse vrouw zijn door God gedragen

‘God is gevoelige gps’

Tine De Leeuw (35) werkt voor de Gezinspastoraal van het bisdom Brugge. Ze is gehuwd en moeder van Simon (5), Mathijs (3) en Lieze (1). Ze voelde altijd al een passie voor de kerk. Ze wil een eigentijdse vrouw zijn die zich door God en het evangelie laat dragen.

JAN GLORIEUX | “Christenen staan niet los van de tijd waarin ze leven. Ik dacht ooit dat ze zich vooral dienden te onderscheiden van anderen: anders leven, radicale keuzes maken, bewust kiezen voor soberheid. Dat geloof is veranderd in: ik mag en moet ten volle mens zijn; ik mag best wat mee genieten van tv, media, mode, enzovoort. Het is ook gewoon mijn taak in deze tijd te leven. Maar daarbij laat ik mij door God dragen. God zie ik als iemand die ons ruimte geeft om initiatief te nemen, zelf te kiezen. Maar zoals in een relatie van man en vrouw draagt hij ons altijd: wij moeten het doen, wij hebben de touwtjes in handen, maar God gaat erin mee. Net zoals mensen in het Oude Testament zich wegen zochten door de woestijn, door God bezielde.

Poppenspeler

Christen-zijn is geen vastgelegde route, maar leven vanuit de Geest. En net in deze wereld – van geld en praktische besommingen – maakt en vindt God zijn plek. Hij is geen poppenspeler, wel iemand die ons inspireert in alle vrijheid. Zoals het een kunst is op een muziekinstrument de noten legato – gebonden – te spelen, zo is het een fijngevoelige oefening om het

samenstel van mens en God ‘legato’ in elkaar te laten overgaan. Soms geven we de touwtjes uit handen aan Hem. Hij daagt ons op zijn beurt telkens weer uit zelf initiatief te nemen. Zo ontstaat een wisselwerking tussen mens en God. Ik denk soms aan het beeld van een gps: je kunt je erdoor laten leiden, maar als je toch beslist een andere weg in te slaan, zal hij opnieuw met je meegaan vanaf het punt waar jij staat.

Gezinsvakantie

Steeds meer besef ik dat alle ouders hun kinderen waarden proberen bij te brengen. Daarbij zitten niet noodzakelijk de christelijke waarden. Ik vermoed dat die meer zitten in het zich laten aanspreken door God. En ik heb sterk het gevoel met dit geloof tot een minderheid te behoren. Het is dan ook de vraag hoe wij in deze tijd als christen kunnen leven. Dat blijkt een vraag te zijn waarmee heel veel mensen worstelen: we willen wel, maar hoe kan het? Hoe doen anderen het? Dat is wat ons, vrienden, ertoe aanzette de formule van gezinsvakantie uit te testen. Ze is bijzonder eenvoudig, ontspannend en diepgaand. Zeker in het kader van een prachtige abdij, zoals in Ermeton bij Namen. Na het ontbijt begint de dag met de inbreng, een half uurtje, door een inleider, een priester of een leek, gevolgd door persoonlijke tijd. Ondertussen hebben de kinderen bij jong-

volwassen vrijwilligers opvang of een apart programma. Geen catechese, veeleer sport en spel, al is het niet uitgesloten dat er iets Bijbels of zo bij komt kijken. Trouwens, ongezien pikken de kinderen tijdens deze dagen, meer dan we denken, de gebouwen, de natuur, de innemende zusters die wat graag met het jonge volkje verbroederen of een baby op de arm nemen. De ouders zingen intussen, luisteren naar de spreker en krijgen de tijd om met vragen de stilte in te gaan.

Pyjama-gebed

Wie wil kan na het middaggebed en middagmaal, de wandeling volgen. Wie bijvoorbeeld te jonge kinderen heeft of wat wil rusten, kan ook zijn gang gaan. Het namiddagprogramma houdt opnieuw begeleiding in voor de kinderen terwijl hun ouders de kans krijgen gedachten uit te wisselen en de vespers bij te wonen. Op het avondmaal volgt het ‘pyjama-gebed’, een moment waarop kinderen in pyjama en hun ouders de dag afsluiten voor de kinderen hun bedje opzoeken. De ouders hebben nadien de tijd om op de dag terug te blikken en erover na te kaarten.

Informeel

Die simpele formule werkt wonderwel. Vaak verneem je dat mensen er deugd aan hadden en meestal ligt dat aan het informele karakter van het bijeenzijn. Mensen leren elkaar kennen, als vrienden, praten spontaan met elkaar in de wandelgangen, bij het eten en op de wandeling. Ze voelen samen dezelfde honger zoals bij de vader van de bezeten zoon in het evangelie: ‘Heer, ik ge-

loof, kom mijn ongelooft te hulp.’ Ze vinden bij elkaar steun en herkenning, ook tips. En altijd weer is er de echte vakantiefeer. Mensen leren er soms ook hun partner met een vernieuwde blik zien.

Keuzevrijheid

Mensen durven de stap naar deze vakanties soms niet te doen uit schrik vier dagen in een kapel te moeten doorbrengen. Die vrees is ongegrond, want ze hebben een grote keuzevrijheid. We vinden dat belangrijk. We moffelen het doel van het weekeinde niet weg, maar het programma biedt ruimte. Mensen appreciëren vermoedelijk ook de authenticiteit en vinden het fijn dat ze in de kerk eens mogen kiezen. We staan principieel voor een warm maar vrij ont-haal en laten de groepen van jaar tot jaar wisselen zodat er geen cocooning ontstaat.

‘Christelijke gezinsvakanties creëren diepe banden.’

Het is overigens opvallend dat er groot respect is voor ieders aanvoelen; er is tot nu toe gelukkig geen zweem van polarisatie. Vermoedelijk omdat iedereen over alles deelt en alle verhalen uit het leven gegrepen zijn, en het leven er gewoon is: met morsende kinderen, met gezelligheid, met humor, enzovoort. Het is eveneens opmerkelijk dat we jongvolwassen vrijwilligers blijven vinden, ook al is dat niet vanzelfsprekend gezien de herexamens en de betaalde vakantiejobs. Het blijkt dat ze er zelf ook veel aan hebben: de omgeving, de positieve sfeer en de open ontmoetingen. Een vierdaagse is dankbaar. Een vormingsavond op een werkdag is moeilijk haalbaar in het vaak drukke gezinsleven. Vakanties maken meer mogelijk. De band die groeit door de geloofsgesprekken blijkt diep. Iemand zei na afloop: ze mogen me veertien dagen ‘zon’ cadeau doen, ik kies voor Ermeton.”

‘Vakantie met ruimte – en diepte’

Tine De Leeuw werkt voor de Gezinspastoraal van het bisdom Brugge. Het idee van christelijk geïnspireerde gezinsvakanties rees onder vrienden: “Met vier echtparen trokken we destijds naar Hurtebise en nodigden anderen uit. Tot onze verbazing was het gastenverblijf meteen volzet en vielen de dagen enorm mee: ontspanning, natuur, een stimulerend religieus kader, enzovoort.” Intussen vonden andere initiatieven plaats: in het Zwitsere Chandolin, met deken André Peereboom uit Oudenaarde en in Orval met de dienst Gezinspastoraal van het bisdom Gent. Het komende jaar zijn er ook initiatieven in Averbode en Zevenkerken. De Leeuw: “We doen het in Brugge al vijf jaar, drie groepen per vakantie, telkens vier dagen. Altijd in Ermeton, bij die kranige en enthousiaste zusters. Velen waarderen er blijkbaar de vriendschap, de positieve kerkervaring en de kans om vanuit geloof leven te delen.” (JG)

www.gezinspastoraal.be en www.gezinsvolgeloven.be

Tine De Leeuw: “Het christelijke zit meer in het zich laten aanspreken door God.”